

hele Stilling stillet nogle Vædringsforslag af et Mindretal, bestaaende af de ærede Medlemmer for Aarhus Amts 1ste og 3dje Valgfreds (H. Jensen og Leth-Espensen), nemlig Vædringsforslagene under Nr. 13, 18 og 19. Det første af disse Forslag gaar ud paa, at den Anerkendelse, der gives de bestaaende Selskaber, ikke kan udstrækkes over et Tidsrum af mere end 10 Aar. Jeg maa tilstaa, jeg er ikke ganske klar over, hvad Meningen eller Hensigten er med dette Vædringsforslag. Jeg forstaar ikke ret, hvorledes den Tilstand vil være, som da indtræder efter de 10 Aars Forløb. Der staar intet om, hvorvidt Ejendomsretten efter disse 10 Aars Forløb skal anses for bortfalden, eller om, hvad der overhovedet paa det nævnte Tidspunkt skal ske. Anerkendelsen betyder jo slet ikke andet end Konstateringen af en nu bestaaende faktisk Tilstand, og dette Faktum bliver jo ikke et andet, fordi der derefter gaar 10, 20 eller 50 Aar. Det nævnte Mindretal foreslaar dernæst ved Vædringsforslagene Nr. 18 og 19, at naar et nu bestaaende Anlæg ønskes eksproprieret af Staten, skal der som Grundlag for Burderingen følges samme Regel som den, der ifølge § 2 skal gælde ved Burderingen af et koncessioneret Selskabs Anlæg, naar det overtages af Staten. Takstationen skal altsaa gaa ud paa at fastsætte, hvad Anlægget vilde koste fra nyt af med Fradrag af Godtgørelse for Slid. Men det er klart nok, at en saadan Regel ikke kan fastsættes for de bestaaende Selskabers Bedkommende, medmindre man da vil tilfidesætte Grundlovens Forskrift om, at der ved Ekspropriation skal gives fuld Erstatning for Ejendomsretten. Man vil her give Ret til at ekspropriere den en bestemt Ejer tilhørende Ting, men man tilføjer det Vilkaar, at der ikke maa betales mere end saa og saa meget derfor. Forholdet er selvfølgelig et helt andet, hvor der er Tale om et koncessioneret Selskab; thi her er Koncessionen givet kun under det Vilkaar, at den koncessionssøgende underkaster sig blandt andet ogsaa Forpligtelsen til for den, eller den Pris senere at ville afstaa sin Ejendom. Her derimod, hvor der er Tale om en Ejendom, der er erhvervet som enhver anden Ejendom, vil man ikke uden at komme i Strid med Grundlovens Bestemmelse kunne vedtage et Forslag som det, der er stillet under Nr. 18.

Jeg kommer derefter til Spørgsmaalet om, hvem der skal have at foretage de Burderinger, der i det foregaaende har været Tale om. Herhen høre Vædringsforslagene Nr. 9 og 16. Der har været lidt Tvivl i Udvalget om, hvorledes en Burderingskom-

mission rigtigst burde sammensættes. Vi ere blevne staaende ved den Ordning, der er angiven i Vædringsforslag Nr. 9, nemlig, at Formanden udnævnes af Kongen, to Medlemmer af Indenrigsministeren og to Medlemmer enten af Overretten, for saa vidt Anlægget har Hjemsted i Kjøbenhavn, eller af Amtmanden, naar Anlægget har Hjemsted i en Købstad, eller af Amtsraadet, naar det har Hjemsted i en Landkommune. Vi tro, at denne Ordning vil give betryggende Sikkerhed for, at der vil blive taget fornødent billigt Hensyn til begge Parter. I Forbindelse hermed skal jeg nævne et andet Spørgsmaal. Forholdet mellem Staten og de private Selskaber vil i Fremtiden kunne give Anledning til mangen en Tvivl. Der vil være mange Lejligheder, hvor en Meningsforskjel eller Uenighed skal løses, og det vil være ønskeligt, at den Slags Ting kan gaa med saa liden Strid og Vanskelighed som mulig. Det vilde være ønskeligt, om Staten sjældent kom til at gøre Brug af et Magtspræg. Det bedste er, at man i god Forstaaelse og Harmoni kan arbejde sammen, det vilde være Vilkaaret for den bedste Samvirken. Man antager derfor, at det vilde være ret naturligt, om der var et Mellemlid, et Slags Udvalg eller Kommission, eller hvad man vil kalde det, i hvilken baade Staten og de private Selskaber have deres Repræsentanter, og som foreløbig kunde behandle de foreslaedende Spørgsmaal, inden Ministeren træffer sin endelige Afgørelse. Man har tænkt sig, at et saadant Udvalg eller en saadan Kommission passende kunde sammensættes paa en noget lignende Maade som den foreslaede Burderingskommission, altsaa saaledes at de tre Medlemmer af Kommissionen udnævntes af Regeringen, og de to Medlemmer indsættes af det Selskab eller de Selskaber, som i hvert enkelt Tilfælde ere de interesserede. Et overvejende Antal af Udvalgets Medlemmer deler denne Opfattelse; vi have dog ikke villet stille noget hertil sigtende Forslag, allerede af den Grund, at det vilde være vanskeligt eller ugørligt at overse, hvorledes man skulde formulere Bestemmelserne desangaaende. Men vi gaa ud fra, at Forholdet nærmest vil udvikle sig af sig selv, idet Ministeren utvivlsomt vil finde sig foranlediget til at ty til et saadant Mellemlids Bistand i alle Forhold, hvor der er Spørgsmaal ham og private Selskaber imellem, som skulle løses. Smidlertid maa jeg tilføje, at der er Medlemmer af Udvalget, der have været utilbøjelige til at udtale deres Tilslutning til Tanken, idet de frygte for, at en Kommission af denne Art skulde give Anledning til, at der oprettedes Bestil-